

Hôn Anh Hạnh Phúc Một Lần

Nhã đến đón tôi ở trước cửa tiệm, một buổi chiều tháng 12. Lần đầu tiên, chàng mạo muội đón tôi giữa đám đông những người quen biết tôi. Tóc Nhã lòa xòa, một chút lãng tử trên vàng trán rộng. Chàng không còn trẻ nữa, ở lứa tuổi ngoài bốn mươi rồi, nhưng dáng dấp chàng còn chút nét phong trần của những ngày tuổi trẻ sinh viên, thời tôi quen biết chàng. Tôi bất ngờ một chút khi thấy Nhã, nhưng vui nhẹ trong lòng, cười mỉm trong đôi mắt nhìn chàng dịu dàng.

Không hiểu sao tôi lại nhận lời, khi Nhã ngỏ ý muốn đưa tôi đi ăn tối. Chàng lái xe đưa tôi xuống biển, vào một nhà hàng nằm bên đại lộ PCH bên bờ biển, nhìn người qua lại con phố bên cạnh biển, khá xôn xao đông đảo trong mùa lễ lớn cho dù tháng 12 ở thành phố Newport Beach này trời khá lạnh. Noel sắp đến rồi, rồi tháng Giêng năm nay có Tết Việt Nam đến sớm hơn mọi năm. Gió biển lạnh buốt da thịt. Tay chân tôi tê cứng như đóng băng. Tôi vẫn ngại ngùng khi ra phố ban đêm, xuống biển giờ này, vì tôi sợ hãi mọi điều trong đó là sợ lạnh. Nhưng niềm sợ hãi nhất là sợ người ta phát giác tôi đang đi với Nhã, một người đàn ông đã có gia đình. Tôi sợ người ta phát giác tôi là một thiếu phụ cũng đã có gia đình, đang đi với một người đàn ông khác.

Nhưng trời ơi, sao bên Nhã tôi lại quên tất cả. Quên bản phận người mẹ, người vợ trong một gia đình không thiếu thốn gì cả, ngoại trừ niềm hạnh phúc. Một gia đình với một đời sống mà tôi muốn trốn chạy từ bao nhiêu năm nay, nhưng không thể được, không làm được. Tôi đã chịu đựng một cuộc sống khép kín niềm khổ đau, với những nụ cười buồn trong ánh mắt mỗi ngày, lòng có thấy vui bao giờ từ hai mươi năm qua. Cuộc đời tôi, từ ngày làm vợ Chuẩn, như một người mà trái tim bị giam hãm trong bốn bức tường sắt. Trong một mặt nạ dày. Không di động, không đổi thay. Cố định và tồn tại. Ai hiểu được, tôi muốn là tôi. Một cái tôi thật sự. Một con người sống rất thật, rất gần với chính mình.

Tôi đã muốn, nhiều lần, đập phá những bốn phận, những ràng buộc đã giam giữ tôi bấy lâu nay. Tôi muốn đổi thay, cuộc sống. Đổi thay con người đang già nua thời gian trong tâm hồn. Bằng một cuộc cách mạng nhỏ. Dò xem phản ứng của thiên hạ. Ghi nhận những lời chê bai, bình phẩm của con người. Nên có lẽ, vì thế, khi gặp lại Nhã tình cờ ba tháng trước đây, tôi đã không ngại ngần không đắn đo, khi Nhã cứ mãi tìm tôi, bằng điện thoại, bằng e-mail, bằng chat chit trên mạng. Và chiều nay, Nhã bất ngờ đến đón tôi khi giờ tan việc, tôi lại không từ chối lời mời một buổi ăn tối với chàng.

Tôi chỉ lạnh lùng gọi điện thoại cho Chuẩn, chồng tôi không trả lời máy, tôi nhắn tin lại, tối nay em đi ăn với một người bạn cũ lâu rồi mới gặp lại. Có lẽ Chuẩn cũng chẳng màng đến hỏi han là ai vậy. Con người của Chuẩn là thế, nên hờ hững với cuộc sống tình yêu vợ chồng từ cả hai mươi năm qua. Chuẩn chẳng bao giờ cần biết, cần thiết để hiểu biết tôi muốn gì, cần gì. Chuẩn chỉ biết mang tiền về, lo mọi thứ tiện nghi đầy đủ trong cuộc sống, rồi thôi. Chàng nghĩ rằng như thế là một hạnh phúc đã mang đến cho tôi.

Cuộc sống hơn hai mươi năm vợ chồng với Chuẩn đã không có tình yêu từ ban đầu, đã không có tình yêu đến với tôi bất cứ lúc nào. Sau khi sinh con cho Chuẩn một đứa con trai, tôi cố gắng tìm hạnh phúc mình qua con, chứ không với chồng. Nhưng rồi con trai lớn lên, ở lứa tuổi trung học, nó cũng đã dần xa lánh tôi, về tình cảm. Không có tình mật thiết mẹ con. Nó dấu riêng cuộc sống của nó, hờ hững với cha mẹ. Tôi cố tìm đến với con trai tôi, như bầu vú một điều có thể là hạnh

phúc duy nhất của cuộc đời. Nhưng con trai tôi vẫn tránh xa, không thương mẹ, không cần đến cha. Con trai tôi giống Ba nó, nên học giỏi thành tài. Nó được nhận vào một trường đại học danh tiếng ở miền đông xa lắc xa lơ, với học bổng cho sinh viên ưu tú, cho dù gia đình cũng có đủ khả năng để lo học phí cho nó nếu cần thiết. Tôi càng cô đơn hơn trong căn nhà, khi Chuẩn cứ mãi say mê kiếm tiền cho dù tiền bạc đã không còn là nhu cầu cho chúng tôi nữa. Tôi nhớ con, đôi ba lần muốn đi thăm nó, nhưng Chuẩn không có thời gian đi chung, còn con tôi cứ viện mãi lý do này nọ mà từ chối tôi đến thăm. Nó chỉ hẹn gặp ba mẹ nó vào mỗi tháng sáu mùa hè, chừng vài ba tuần lễ rồi quay lại trường. Tôi viết e-mail, gọi điện, con trai tôi trả lời cho xong vài câu ngắn ngủn, vô tình.

Tôi đã muốn có hơn một đứa con, nhất là nếu có một đứa con gái, chắc sẽ vui hơn, hạnh phúc. Nhưng Chuẩn từ chối, chàng không thiết tha chuyện gia đình, hay con đông, dù không là gánh nặng. Đã hai mươi năm hơn vợ chồng, nhưng ngày tháng có nhau ân ái có lẽ không có bao nhiêu. Chuẩn hờ hững tôi, hay vì tôi lạnh băng trái tim với chồng. Nhưng quả thật, cho dù có yêu đương thế nào, tôi cũng không tìm được hạnh phúc. Bởi vì, ngay từ ban đầu, ngay từ khi lấy chồng, tôi đã không có tình yêu với chồng. Đó đã là một cuộc hôn nhân gượng ép, vì quyền lợi, đổi chác. Có lẽ Chuẩn đã biết rõ sự lạnh lùng của lòng tôi ngay trong năm đầu cưới nhau, cho dù có con ngay năm đó. Nên từ đó, chàng cũng chẳng thiết tha đến tôi nữa, mặc tôi. Nhưng tôi vẫn im lặng làm vợ, làm mẹ, không vượt phá bức tường đạo lý gia đình. Suốt hơn hai mươi năm.

Tôi muốn đi làm, Chuẩn không ngăn cản, cho dù chàng nói tôi không cần thiết đi làm, vì mỗi tháng chàng mang tiền về có tiêu thế nào cũng không hết. Tôi viện cớ ở nhà buồn quá, nhưng thực sự là buồn chán lắm. Tôi vào làm cho một tiệm thuốc tây, với tư cách là một phụ tá dược sĩ. Tôi chỉ có mảnh bằng này, trước ngày đi lấy chồng, rồi thôi không học hành gì hơn nữa. Hơn hai mươi năm, không đi làm, chỉ ở nhà nấu ăn nội trợ chồng con, nhưng may mắn chủ nhân tiệm thuốc là người quen của gia đình, cũng muốn giúp tôi giải buồn ở nhà, chứ lương bổng thì tôi không đòi hỏi cao thấp ra sao, nên vào làm việc để mua thời gian qua nhanh. Mỗi ngày tôi đi làm từ sáng đến chiều, kể cả ngày thứ Bảy cuối tuần, chỉ ở nhà ngày Chúa Nhật. Ngày duy nhất trong tuần đó, Chuẩn cũng không có nhà bao giờ. Một ngày như mọi ngày, tôi cứ thế, mà sống. Không vui, không còn biết buồn, chỉ có niềm bất mãn muốn đột phá một ngày.

Rồi ngày Nhã chào tôi bất ngờ, trong một quán ăn giữa phố Bolsa, khu đô thị người Việt được xem lớn nhất ở nước Mỹ này. Tôi đã ngỡ ngàng. Đã hơn hai mươi năm, gặp lại Nhã. Bối rối, mừng vui. Nhã của những ngày chàng còn là sinh viên trên tôi ba năm lớp, cùng trường đại học. Ngày đó, Nhã đã nói yêu tôi. Ngày đó, tôi chưa hai mươi tuổi, đã nói yêu Nhã. Chúng tôi đã yêu nhau hơn hai năm, mỗi tình rất thánh, rất thơ mộng như những bài thơ Nhã thường viết tặng tôi. Tôi con gái, biết giữ mình, theo đạo lý cha mẹ dạy. Nên chưa bao giờ ngã vào vòng tay Nhã, chỉ có những lần Nhã thánh khiết hôn lên bàn tay tôi, rồi lại đưa bàn tay tôi lên môi tôi. Ngừng lại ở đó. Chỉ có thể thôi. Tôi yêu Nhã, quý chàng tôn trọng tôi.

Tình yêu của Nhã là những bài thơ, những mẫu truyện ngắn, chàng viết cho tôi, thần thánh hóa một chuyện tình, lãng mạn hóa một tình yêu, của chúng tôi. Chàng là người của văn, thơ. Nhưng mà sau này, Nhã lại đi học ngành Luật. Thời chung nhau mái trường đại học ở Houston, Nhã học kỹ sư, sắp ra trường. Còn tôi đang ở năm thứ nhất. Tôi xa Nhã, khi chàng xong cử nhân, lại đổi ý đi theo ngành Luật, rồi học ở một tiểu bang khác, xa xôi. Tôi vẫn ở Houston, vì cuộc sống gia đình, cần đi làm sớm, nên đổi qua học ngành phụ tá dược sĩ. Cho đến khi gia đình Chuẩn đến cầu

hôn tôi.

Ba mẹ của Chuẩn là bạn thân ba mẹ tôi. Gia đình Chuẩn là những người rất trí thức, danh vọng, và có tiền bạc. Trong xã hội cộng đồng, từ ngày trước tháng Tư 1975, ai cũng biết đến tên Ba của Chuẩn. Sang đến Mỹ, họ cũng vẫn danh vọng và tiền bạc. Gia đình họ lại thêm mê tín. Thế nào đó, mà Mẹ của Chuẩn cho rằng nếu tôi là con dâu gia đình họ, thì sẽ rất may mắn cho Chuẩn. Chuẩn sẽ thành công, tiền bạc sẽ giàu hơn nữa. Họ coi tướng, coi tuổi tôi, rồi đến nói chuyện với ba mẹ tôi. Tôi khóc lên khóc xuống, không nhận lời nói của ba mẹ tôi. Ba mẹ tôi nhận lời cầu hôn của họ. Chuẩn mỗi ngày đến đón, đến thăm tôi, quà tặng những món đắt tiền con gái ai cũng mơ ước có được. Nhưng tôi vẫn hờ hững. Rồi đột ngột, ba mẹ tôi vướng một món nợ mà có nghĩ đến đâu, tôi cũng không tưởng nổi số tiền lớn như thế. Ba mẹ tôi vay tiền của ba mẹ Chuẩn. Tôi là con gái duy nhất trong nhà, không đành nhìn ba mẹ khốn khó.

Nhưng tôi không lấy Chuẩn vì muốn giải nợ cho ba mẹ tôi. Tôi đã nhận lời lấy Chuẩn, vì giận Nhã. Tôi vô tình, từ một người bạn thân, biết được Nhã đang có một người bạn gái khác ở nơi chôn chàng đang đi học. Nhã đã không trả lời khi tôi hỏi chàng điều đó, lúc đó. Rồi Nhã bật tin. Tôi giận chàng suốt hai tháng đã không có một lá thư, một cuộc điện thoại đến tôi. Rồi bất ngờ, người bạn cho tôi biết, rằng Nhã vừa cưới vợ. Tôi bàng hoàng, bật khóc nức nở lần đó khi hay tin. Sau vài đêm buồn thảm, giận Nhã, tôi trở thành lạnh lùng, trống vắng.

Tôi nhận lời cầu hôn của Chuẩn bằng một trái tim trống vắng, lạnh lùng.

Hơn hai mươi năm, tôi thăm lặng cuộc sống mình, không cần biết, không tìm kiếm về con người Nhã giờ đang ở đâu, làm gì, vợ con chàng thế nào. Khi con trai tôi vào tuổi trung học, thì Chuẩn đưa chúng tôi về định cư tại miền nam California, sống trong thành phố Irvine này. Đã hơn mười năm, vẫn căn nhà rất tráng lệ, rộng lớn, sân sau có hồ bơi, sân chơi quần vợt. Nhà rộng, mình tôi thấy cô đơn hơn nữa. Tôi ít có bạn bè quen biết ở vùng này, nên cũng không lui tới nơi nào, ngoài những lúc cuối tuần đến phố Bolsa đi chợ. Chỉ một mình tôi, những lần đi phố, đến chợ như thế. Vì Chuẩn không bao giờ có nhà, hay muốn đi chung với tôi.

Khi Nhã gọi tên tôi, Khanh ơi, tôi bật ngờ với giọng nói quen thuộc, dù đã rất lâu xa vắng. Tôi nhìn lên, người đàn ông vẫn nét ngày xưa đó, không đổi là bao, có chút da thịt hơn, tóc lất phất vài sợi trắng bạc lẫn bên trong. Ồ, Nhã đó à. Anh à. Không hiểu sao, tôi đã không còn những giận hờn, oán ghét chàng của hơn hai mươi năm trước nữa. Tôi bật kêu, dịu dàng nhưng vang động tình yêu của thuở nào. Nhã đã mỉm cười, nhìn tôi tha thiết. Đôi mắt chàng, khi tha thiết, tôi đọc được. Chúng tôi đã ngồi xuống, một góc quán, hai ly nước, hàng giờ với nhau, quên cả đã từ buổi sớm trưa đến xế chiều. Tự nhiên tôi cứ muốn ngồi nói chuyện với Nhã lúc đó, những điều đã cũ, và những điều hôm nay nhưng chưa ai biết ai.

Nhã đã kể cho tôi, và chàng thú nhận chàng đã phụ tình tôi, trong bông bột ngày tuổi trẻ. Nên Nhã đã lập gia đình khi chàng còn trẻ lắm, vừa xong đại học Luật năm đó. Cũng đã hơn hai mươi năm. Cũng có một đời sống như tôi, không hạnh phúc. Chàng có hai đứa con, một trai một gái. Vợ chàng là một chuyên viên điện toán, rất giỏi nghề nghiệp, và say mê công việc. Nàng thường xuyên đi xa, các chuyến công tác có khi tận trời Âu, trời Á. Có điều là Nhã và Thu không hợp nhau trong đời sống hằng ngày, hay cãi vã kể cả những điều không đáng nói. Chuyện gì cũng khắc khẩu, cũng đi đến gây gổ giận hờn. Lúc ít gây nhau nhất là những lúc Thu đi công tác xa

nhà. Hai đứa con của Nhã cũng đã lớn, đứa con trai tuổi mới vào đại học và đứa con gái tuổi sắp xong trung học.

Thế là chúng tôi từ đó gặp nhau, gặp lại nhau thường xuyên. Nhã vẫn là một đàn ông rất thánh như ngày xưa chúng tôi yêu nhau. Không có những cử chỉ nào đụng chạm nhau. Không có vòng tay. Không có nụ hôn. Suốt đời đã qua, tôi và Nhã chưa bao giờ hôn nhau. Ngày xưa, có những lần tay đan tay, nắm tay nhau trên bãi biển, con đường, góc phố. Bây giờ, chỉ ngồi nói chuyện nhìn nhau triu mến ngày xưa qua ánh mắt. Vậy thôi.

Nhã gặp thức ăn cho tôi, chàng đưa tay chỉ xa xa ngoài bờ biển. Khanh còn nhớ ngày xưa, có lần mình đi biển buổi tối ở Galveston không hải, đêm đó cũng tối mịt và lạnh buốt như đêm nay. Tôi không quên quá khứ, càng không quên những kỷ niệm ngày xưa với Nhã, người đàn ông tôi biết yêu đầu tiên và duy nhất. Phải rồi, lần đó cũng là tháng 12 mà, phải không anh.

Nhã nhìn tôi chăm chăm, tôi bối rối né tránh ánh mắt. Nhã nói với tôi. Khanh trông buồn lắm, rất buồn, đôi mắt Khanh tiêu tụy lắm, không còn niềm vui trong mắt như Tường Khanh ngày xưa hai mươi năm trước. Tôi bật khóc, nước mắt chảy, không ngăn được, dù lúng túng lấy khăn lau. Nhã ơi, anh đừng nói về nỗi buồn em nữa được không. Hãy nói với nhau về những ngày của quá khứ mà thôi. Bởi vì, chỉ có kỷ niệm ngày xưa của em, của Nhã thì em mới có hạnh phúc. Bởi vì, chỉ có khi nghĩ đến những ngày đó, em mới có được nụ cười. Nhã ơi, Nhã ơi.

Chúng tôi đứng dậy, Nhã đưa tôi ra khỏi nhà hàng. Trời gió lạnh buốt, dù tôi mặc áo khoát ấm da lông cừu. Tôi kêu lên, lạnh quá. Bất chợt, Nhã nắm lấy bàn tay tôi, kéo tôi vào sát vai chàng. Tôi không phản kháng. Hơi chàng làm tôi ấm hơn.

Lúc này tôi đã uống một ly rượu chát, lý do để cho ấm người. Nhưng tôi uống một chút say, để tự lừa mình vào một quyết định. Một quyết định vội vàng và nhất thời. Nhưng tôi đã tự nhủ đêm nay sẽ không trăn trở và dày dò vì quyết định đó. Nhưng một quyết định mà sáng mai tôi sẽ ăn năn, hối hận. Vì con người tôi, từ hơn hai mươi năm đã chấp nhận sự giam hãm trái tim và giữ gìn chính mình. Tôi đã không thể nổi loạn hai mươi năm qua. Nhưng tôi chợt muốn đêm nay sẽ hỗn loạn.

Tôi ngồi bên cạnh Nhã trong xe. Bên ngoài là bóng tối. Có tiếng sóng biển vỗ về. Sóng gầm thét trong lòng tôi. Nhã quay sang, chàng cúi mặt, gần đến môi tôi. Tôi nhắm mắt chờ đợi, không phản ứng nào. Nhã đã hôn tôi. Sau hơn hai mươi năm tôi lấy chồng, đã chỉ biết nụ hôn từ chồng tôi. Nhã đã hôn tôi, không phải ở những ngày tôi còn được quyền yêu Nhã, hay Nhã còn có quyền yêu tôi. Nhã đã hôn tôi, khi tôi không còn là người yêu của Nhã, khi Nhã không phải là người yêu của tôi nữa. Nhã đã hôn tôi, khi nhân danh đạo đức và pháp lý loài người, chúng tôi không được quyền hôn nhau. Nhã đã hôn tôi, chàng vừa phá vỡ những bức tường giam hãm trái tim tôi hơn hai mươi năm qua. Nhã đã hôn tôi, chàng vừa kéo trái tim tôi ra ngoài con người của tôi, cách mạng một điều mà nhân gian không thể tha thứ cho tôi.

Tôi ứa nước mắt. Quanh chúng tôi, con phố vẫn đông người, buổi tối mùa đông không cản chân người ta qua lại tìm một cuộc vui mùa lễ lớn, hay đang vội vã ra vào các cửa hàng. Đèn màu kết giăng, tôi chợt thấy vui trong nước mắt. Tôi ngây ngất, không vì phồn hoa đô hội chung quanh,

mà vì nụ hôn của Nhã. Tôi thấy bình an và tôi thấy lo lắng. Tôi thấy hạnh phúc và tôi thấy buồn bã.

Nhã nói với tôi. Khanh ơi, đừng sợ. Thiên đàng hay địa ngục, anh cũng muốn cùng Khanh thôi. Tôi lắc đầu. Làm sao đây, làm sao hở Nhã. Anh nói giùm em đi. Làm sao đây. Em lại yêu anh như ngày xưa rồi. Chết em rồi, Nhã ơi.

Nhã lại hôn tôi, ghì chặt thân tôi. Tôi say sưa trong môi chàng. Lý trí tôi không còn ở đây nữa. Tôi muốn quên hết, nổi loạn cơ thể một đêm. Tôi muốn mặc kệ, cách mạng đời sống hôm nay. Tôi muốn bất cần, ngày mai ra sao cũng được. Bất chợt, một câu hát một bản nhạc rất hay, chợt về bùng bùng trong óc tôi. ... cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ...Nhã vượt phá tất cả những bức tường bao quanh cuộc đời tôi, chàng kéo đi lý trí tôi đến một cõi tự do không còn đạo lý. Nhã vượt phá tất cả những song sắt giam hãm tôi, ngăn chặn chàng, chàng kéo trái tim tôi đến một đam mê hạnh phúc mà hơn hai mươi năm qua, từ ngày Nhã xa tôi đi học nơi xa rồi bỏ tôi cưới vợ, đến mãi hôm nay tôi mới có một lần tìm lại được hạnh phúc đó.

Hôn anh, hạnh phúc lắm. Nhã ơi, anh biết không. Nụ hôn, của anh, của chúng ta, lần đầu, hạnh phúc em lắm. Tôi kêu lên.

Nhã hôn tôi đắm đuối, hết nụ hôn này đến nụ hôn khác, không rời môi tôi. Tôi điên loạn hôn chàng, phá vỡ cuộc đời bình yên của mình hơn hai mươi năm qua. Nhã nhìn tôi, đôi mắt chàng say men mất trí. Chàng bật những nút áo tôi ra, bàn tay chàng điên dại. Những ngón tay chàng đốt cháy da thịt tôi. Đầu óc tôi nặng nhọc. Tôi chìm trong hạnh phúc trái tim, tôi đắm trong đam mê da thịt. Nhã càng ghì sát tôi hơn, bàn tay chàng đốt cháy da thịt tôi. Tôi lại lúng búng trí óc, chợt thấy Chuẩn, chợt thấy con trai tôi như đầu đó lạnh lùng nhìn tôi...

Tôi chợt giật mình, sợ hãi. Tôi gỡ tay Nhã ra. Tôi đẩy chàng sang một bên. Tôi bung cửa xe, bỏ chạy. Tiếng Nhã gọi theo... Khanh ơi, Khanh ơi.. Tôi chạy như điên, tiếng Nhã gọi theo, yếu dần xa vắng. Tôi cứ chạy miết, dưới chân bỗng là cát, tôi thấy chân mình thấm nước. Biển dưới chân tôi. Nhưng tôi vẫn chạy bất kể. Tôi vẫn khóc, kêu lên.. trời ơi, em làm sao đây hở Nhã, ... trời ơi, em là ai đây... Nhã ơi em yêu anh... Nhã ơi, em không thể nào... Nhã ơi, em chắc chỉ có chết thôi... Tôi cứ ngồi trên bãi cát, cúi mặt ôm đầu, khóc và điên dại trong tim...Tôi vẫn run rẩy sờ lấy đôi môi mình, nụ hôn của anh, hôn anh hạnh phúc... nhưng thôi, Nhã ơi, một lần thôi nhé.

Tôi thần thờ quay bước... không còn biết lạnh dù nước biển thấm vào da thịt tôi, giữa trời đêm tháng 12... Tôi như người vừa tỉnh lại một cơn mê...đi ngược về phía con đường, bên trên con đường PCH có những âm thanh còi hú... có tiếng xe cảnh sát, tiếng xe cấp cứu... đèn xanh đỏ chói chang ở một góc phố cuối đường.. nơi đó lúc này, trong xe của Nhã, có tôi có chàng... tôi chợt giật mình một giác quan run sợ, chạy vội vã về hướng đông người, đông xe cấp cứu...

Tôi len vào đám đông... nghe loáng thoáng tiếng người nói với nhau... ông ta lái xe từ trong lề đường băng ra, phóng nhanh qua đèn đỏ trước mặt, xe bên kia đi đèn xanh nên không tránh kịp, đụng vào... ghê quá... thật là bất cần, có lẽ say rượu...

Tôi nhòa mắt nhìn thấy xe của Nhã nằm lật ngang, người nhân viên cứu cấp vừa phủ mảnh vải trắng lên một băng ca nằm dưới đường bên cạnh cửa xe của Nhã...Tôi gào lên, và tôi không còn thấy gì nữa...

Rồi Nhã đi mất. Vĩnh viễn thế gian. Bỏ lại cuộc đời. Bỏ tôi đi sau một đêm đông với những nụ hôn ban đầu tôi cho Nhã. Tôi nửa khóc, nửa cười. Nhã nằm đó. Mắt nhắm. Áo trắng phủ lên người. Hai tay vòng trước ngực. Nằm giữa mùa đông. Ngang nhiên trên con đường rộng. Sóng biển gầm thét không đánh thức Nhã dậy được một giấc ngủ ngàn năm. Tôi vượt nhẹ lên má chàng thay cho một lời tạm biệt. Thay cho một lời yêu thương làm lỡ. Tôi ngồi bên cạnh Nhã, nghe chuông giáo đường xa xa vọng đón mùa lễ Giáng Sinh. Nhã vẫn nằm yên vẫn mê ngủ. Áo trắng đã phủ lên rồi. Mang Nhã theo tiếng chuông về thiên đường hay địa ngục.

Tôi vẫn ngồi bên cạnh Nhã, bắt kể những tia nhìn khó hiểu, soi mói từ gia đình Nhã. Những ngọn nến thấp sáng rực quanh. Nhã vẫn thản nhiên, nhắm mắt. Nằm yên trong chăn gối trắng tinh. Tôi không khóc nữa.

Tôi đứng dậy, lắc nhẹ vai Nhã. Chàng vẫn nhắm mắt. Vẫn xa xôi. Chàng đã về cõi riêng. Có thể là bờ hạnh phúc chẳng. Tôi muốn theo Nhã về cõi đó, hạnh phúc bên chàng. Nhưng tôi không theo chàng được.

Từ nay, cứ mỗi mùa đông, tôi sẽ lại cô đơn, nhớ Nhã. Nhớ nụ hôn Nhã đã cho tôi. Nhớ nụ hôn tôi đã cho Nhã. Chỉ có một lần thôi. Hết rồi một lần hạnh phúc tôi.

HỒ VĂN XUÂN NHI (12/2012)